

1. Tvungen deklaration

Det er intentionen, at det er branchen som sådan, der skal sikre, at videogrammet er forsynet med oplysninger om et videograms egenhed. Det vil blive overladt til de berørte (distributør, sælger, udlejer) at afgøre, hvorvidt der skal etableres et fælles sekretariat, eller om den enkelte vil foretage vurderingen egenhændigt.

Der lægges med forslaget op til en enkel og ubureaukratisk ordning, hvorefter videbranchen selv må påtage sig ansvaret for mærkningen. Tilsvarende ordninger kendes fra andre lande bl.a. Holland. Forslaget falder i tråd med den forenkling, der tilstræbes i administrative processer, og er i øvrigt i overensstemmelse med et forslag, som branchen selv har peget på.

Der indføres sideløbende – med henblik på en styrkelse af loven – straffebestemmelser for overtrædelse af reglerne om deklarationen og overtrædelse af reglerne vedrørende salg eller udleje til de pågældende aldersgrupper.

Et videogram, der er mærket som uegnet for børn under 12 år, kan f.eks. de 10-årige ikke på egen hånd købe eller leje. Overtrædes bestemmelserne, straffes sælger/udlejer med bøde eller hæfte.

Offentlig kontrol med videobranchens vurdering af mærkning af videogrammer foretages i form af stikprøvekontrol. Derved får man lejlighed til at følge, om branchen lever op til lovens krav.

2. Aldersgrænser

Med henblik på oplysning af forældrene og tilsvarende beskyttelse af børnene påtænkes aldersgrænsen sat til 12 år. Forslaget opererer alene med én aldersgrænse. For det første er der hensynet til den forenkling, der tilstræbes i forslaget som helhed. For det andet er denne aldersgrænse sat således, at den er samstemmende med én af de grænser, Statens Filmcensur i øvrigt arbejder ud fra. Herved opnås, at den vurdering, filmcensorerne tidligere har givet en film, der vises offentligt, umiddelbart kan anvendes, når filmen overgår til salg eller leje.

3. Skadelighedskriteriet

Det fremgår af § 1, stk. 3, i lov om filmcensur, at censurens afgørelse træffes på grundlag af, om filmen kan antages at være skadelig for børn. I lov om filmcensur er der ikke i selve lovteksten foretaget en opremsning af skadelighedsbegrebet. Dels fordi en opremsning ikke kan blive udførlig, dels fordi der bør være en rimelig frihed til at ændre praksis i overensstemmelse med ændringer i opfattelsen. Mine overvejelser til lov om mærkning af videogrammer bygger også på skadelighedskriteriet. Da kriteriet skal håndhæves af branchen og ikke af beskikkede filmcensorer, er det fundet hensigtsmæssigt at give oplysning om den praksis, der ligger til grund på området.